

שנוטלים היקף כגון גל ומנחים על פי ריעעה מזב הסוס, כן גם בא משערם על ידי שנוטלים את המקום שבו נמצאים נקבים אלו ומונחים אחרים על פי הקנה. וזהו הסימן שבדק, שאלת ניקבה בנהפה מהו [בערך], והшибיר שמשערם בו כמעשה הנפה.

63 הגמרא מביאה את דין של חיתוכים שונים בגרגרת. מבררת
 64 הגמרא: **נִפְחַת** הגרגרת **בָּדָל**, דהיינו שנותחתה הימנה חיתוכה
 65 אולם לא נטלה, שהחיתוכה מוחוברת לגרגרת מן הצד ועומדת בה
 66 כדילת העומדת פתוח ומוחוברת לו בצדיה, וראה אויר גן מזו
 67 שייעודה להטרף. מבארות הגמרא: אמר רב נחמן, שיועורה להטרף
 68 והוא אם יש בחיתוכה בדי **שִׁיבֶּנֶן** אוiper לרוחבו.

מברורתה הגמרא: נסְרָקָה הַגְּרוֹתָה לְאָרוֹכָה, הַאֲם נִטְרָפֶת בְּכָךְ. אמר ר' אַפִּילוּ הַסְּדֵךְ אָרוֹךְ בַּיּוֹתָר, וְלֹא נִשְׁתְּחַיֵּר בָּה (בג��ה) שלא ננדקה אלא חוליא את למעלה וחוליא את למטה, בשורה. חוליא היא לש טבעות, ובמאז שאמ ננדקה כל הגרות ונוטרו בה שלש טבעות למעלה ושלש טבעות למטה שלא וסדקן, בשורה.

⁷⁴ הגומרו מאביה דעה חולקת בענין דין 'נסדקה'. אומרים הגמרא:
אמוריה להלבנה וז שמארם רב, קפיה - לפניהן רבי יונתן, אמר רבי
יזהנן, מה חוליא ומה חוליא ריכא אמר - שמארם רב, כאמור ממה דין
ארכון חוליות שמארם ולמה לכם חוליות אלה, שאין הרין מלי בדין

ככל, אֵין אָסָּא – נִמְזַחְוֹ וְשַׁעֲדוֹ, שָׂאָפָּה לְאַשְׁרָה
בְּהָה שֶׁלֹּא נִסְרַק אֶלָּא מִשְׁׁהוּ לְמַעְלָה וּמִשְׁׁהוּ לְמַטָּה, מִן כָּן בָּשָׁרָה,
וְאֵין צָורֵךְ שְׁתַחְתֵּיר חֻלְיאָה שְׁלִימָה בְּכָל צָד. אַמְרוּהָ לְהַלְכָה זוֹ
שָׁאָמֵר רַבִּי יְהוָנָן, שֶׁגַּם נוֹתֵר מִשְׁׁהוּ בְּכָל צָד בָּשָׁרָה, קְמַתְיהָ (לִפְנֵיו)
וְרַבִּי יְהוָנָן מִשְׁׁמָהָה (בָּשָׁמָנוּ) דָּרְבֵּי יִנְתַּן הַכִּי – שְׁכָר גָּם אָמַר רַבִּי

הקראה הפתוחנת:

יינון, שדבר תלי המשו בלבך, אמר לך ולחם, לאלו שאמרו לו זאת בהתפעלות, וכי עזין חברינו בבלאי לפרקוי כי אין ממעמא – יודעים הם חברינו הבבליים לפרש בן בכ' Samarathi, שכן צורך שתשאர חוליא שלימה שלא נסקרה, ודישישאר משחו מכל צד.

הגמרא דנה עד היכן הוא מקום שחיטה בהג��: **תנא** – **שנה** – **רבי חייא בר יוסוף** בריתא קטינה – **לפנין** **דרבי יוחנן**, **כל החזואר בולו** בשורתה, שבכל מקום שבו יכול לשוחטה, מטבחת **הגדולה** שבצד אחד של הקנה לכיוון ראש הבומה, עד **בנפי** – **אנונטו**

הגמורה מפרשת למה הכוונה בכנפי ריאת התחרותה: **אמר רבא**,
כונת הבריתה 'בכנפי ריאת התחרותה' לכונפי הריאת התחרותה
באשר תולח הטבח את הבמה ורגליה האחוריות למעלה, שאו
הריאת המעליה והקנה משלשל ממנה כלפי למטה, **שיה ריאת**
עליזה באשר אוחזים בקנה ואו הריאת התוליה בה משלשלת
כלפי מטה. כלומר, שסוף מקום שヒיטה בקנה בצד שהריאה בו, הוא
עד נגנבר תחילת אוננות הריאת, אף שוקנה ממשיך ביניין עד שהוא
מוחחר לריאת. שלא תאמר שמה שאונורת הבריתה **תחרותה**,
הינו באשר אוחזים בקנה והריאה כלפי מטה, שאו תفترש כוננה
שםוקם שヒיטה הוא עד אחר הריאת [ראיה ייר]. ומה שאמרתי
כן, **לפי שאני אומך** שםוקם שヒיטה הוא **כל שפושט צארה**
רוועעה במרעה, וזה העואר הכשר לשחיטה ולא וווער, אולם חילק
הקנה שבין אוננות הריאת שאף באשר היא רועה אין יוציא מבניין[ן],
חליק זה אינו בשור לשחיטה, וב└בד **שלא גאנס** [=שלא תוכרח]
לפושט צוארה על ידי שמשבו אדם, שחלק הריאת שיוציא מבין
אוננות הריאת באשר אדם מושך את צוארה, ולא על ידי שמוותה
את צוארה בעצמה, אין בשור לשחיטה.

הגמרה מביאה ספק בעניין זה: בעיל –[ונסתפק] רב הַנִּגְנָא **ואיתימא**¹⁰⁹ –ושם שאמרו את הספק בשם שלו רב הַנִּגְנָה, אֲנֵסָה –[ובכיריה]¹¹⁰ עצמה לפשט צווארה מאד בשעת שחיטה, מהו הדין בו, האם חלך¹¹¹ הקונה שיעיא על ידייך בוגר כבוד כובי ריאה, ברש לשחיטה. מסיקה¹¹² הבורא: **בָּרוּךְ** –העומד בזיגז **זֶרֶבֶת** **שְׁלָא** **וְשָׂוָה**¹¹³

¹¹⁴ הגמרא מביאה דברים נוספים בזה: **יתיב** (=ישבו) רבוי יותנן ורבי
אומזונו כי לרשותו והוא מילחא מונווייה – גצא ברבר מרניזה אום

את הבהמה ביטניים, שמשוכם בכח, ישבחט במקום זה שהיה קורם המשך בעמוד קמד

אתיקורי הוא **דמיינקוּרְוּ בַּי** – מותכבדים הם ב'י במה שאני סוער
עצמם, והנאמתם היא ואינה נחשבת מתנה.

הגמרה דנה בדרכיו רב: מתייב (א-מקשה) רב רמיה, שנינו באלהות פ"ב מ"ג אודורת גולגולת של מות שהיא מפעמת באודול, שאם ניקבה וחסר ממנה, איןיה מעטמת, ונאמר שם מודה שיעור החסרון, בית שמאי אומרים כמלוא מקורה, ובית הלל אל אמרים כדי שינטיל מן החזי יומיות, וביארו בגמרה בכורתה לח' שיעור נקב' כדי שינטיל מן החזי יומיות והוא כמלוא מקורה של רופאים, ובאה הביריתא לפреш דין נקבים שאינם עגולים במקורה, ובגנולות שיש' בה נקב' אחד אורה, או אפלו יש' בה נקבים הרבה והם קענים, מצטראפין למלא מקורה, שבנקב האורך מושערין אילו שתחום אם יש בכלל יוד מוקרת, ובנקבים הקטנים מושערין את שתחום אם יש בכלל יוד מוקרת, ושיעור מלאה מקורה. אלמא (מוכח) דביי דשיעורה של גולגולת השכרה הוא במלא מוקדת, על כן גם נקבים ריבים למלא מקודה מצטראפין, ואין נורנים להם שיעור אחר, חבי נמי - כך היה ראוי להזכיר גם כאן, דביזן דשיעורה של נקב בגורת הוא באיפר, כאמור במשנה להלן נה', וראי היה שהנקבים לכאיפר מצטראפין, אבלו נקב אחד הם, שאם יש בכלל יוד שיעור איסר טרף בקר, אף שאין בהם שיעור היקף רוב הגורת, וזהiar תלה רב את דין להשוער בור לרבר.

בשלוחה הגמורא: **אישתמתותיה** – ונשמטו לו! לרב רומייה, ה'א – דבריהם אלו דאמר רבנן תלבו אמר רב חמא בר גוראי אמר רב נקבים בוגרנות ששית ביהן חזרון, מזמרפין לאיספר, שאם יש בשעה כולם יהוד, אילן דיוו נקב אחד דגול, שייעור שוח איסר, טרפה, יישאן ביהן חזרון, אלא הם חיתוכים בלבד, מצטרכין לרופא, שאם יש בכל החיתוכים יהוד, אילן היה חיתוך אחד ארך, שייעור היקף רוב הגרגרת, טרפה. רב אמר עייבה כנפה מצטרפים לדרבא, דיבר רבנן שיאני ביהן חזרון, וילן בו שעשרה ברורו לרלבך.

36. דברם נטפין בעין נקבים בוגרתות: אמר רבה בר בר חנה אמר רב
 37. יהושע בן לוי, ניטלה (-נחתכה) הימנה -מן הגורתה רצעת,
 38. מצערת לבאפר, שאמ שיח החזרון שברגורות, כאשר נעגנו,
 39. יוניה בשיח איסר, טרפהן.

בעא מיניה – ישאל הימנו רבוי יצחיק בר נחמן מרי יהושע בן לוי
nickba ha-gorgata be-petach, mahu deriva, ha-am netrapta be-kar avo lo. amar le-yah
ללאו, תרי אמרו, נקבים בגרgorת שיש בהן חפרון, וכמי שנטבראר לעיל,
הגמara מבארת את דין נקבים בגרgorת של עוף. מבירתה הגמara:
nickba ha-gorgata necavim katanim be-ufa (בעוף), שמרוב קוטנו אין לומר
שיעור הנקבים באיסר, מא – מהו השיעור להטריף בהם. מבארת
הגמara: אמר רב יצחיק בר נחמן, ליריד מפרשא לי מיתה דרבבי
אלעוז – שמעתי את פירוש הדברים מרבי אלעוז, שמסר לי את
שיעור בויה, מתקפל למקומם וזה שבו הנקבים, ומינו על פי הנקנה,
ועושה כן על ידי שהוחך לרמה מהנקבים ובצדיקיהם עד שיוכל לקפל
ולהנעה על פי הנקנה, ובודק, אם שטח זה שבו הנקבים, כולל גם מה
שביניהם, חופה – ועוף, כלומר סותם את רוב פתחו של הנקנה,
טרפה, ואף שבנקים בלבד אין שיעור רוב, מצטרף גם השיטה
שביניהם לשיעור זה, ובאופן שהם סוכרים זה להו נקיי הנפה. ואם
לאו, שעינוי חפואה אם ברור פון הנקנה, גזבורה

הגמורא מביאה סימן לשיעור זה: אמר רב פפא, ומייניך – וסימן זה יהה בידך שלא תשכח ותאמר שהשיעור הוא בשיעור הנאמר בבחמה שהוא על ידי צירוף לכיסיר או לרוב, נפייא – בעשיית הדנפה,

המשך ביאור למס' חולין ליום רביעי עמ' א

22 הגمراה מלמדת איזהו הקром התחתון: **אמר רבי שמואל בר נחמני**,
23 **ובסימני** לידע איזהו הקром התחתון, דומה הוא הקром התחתון
24 **לתהייתה דמתננה ביה מותא** – שק שמווח בו המות. **אמר רפה בר**
25 **בר חננה**, **אמר רבי יהושע בן לוי**, לפי שהكرום דק מאד ואינו ניכר
26 **כל כך ונראה כמווח עצמו**, על כן סימן הוא **שגבגנו** – קром דומה
27 **לקром זה הנמצא ביביצים של זכר**, והוא ניבר לכל, גם להם שני
28 **קרומים** (מלבד העור החיצון שהוא הביס), והאחד חיצוני והאחר
29 **פנימי** שבו מנוחות הביצים, וממנו תוכל ללמידה את צורתו של הקром
30 **התחתון** שבמותה.

31 **הגمراה רנה עד היכן הוא המות:** **אמר רבי שמואל בן פאי**, **אמר רבי**
32 **יהוישע בן לוי** **מושום בר קפרא**, מות עד היכן הוא, שאם יש בו נקב
33 **תטרף** בכת, הכלל בוה הוא **שבל מה שבקדרה** – בתוך עצם
34 **הגולגולת**, שעדרין הוא בפנים ואינו מוחיצה לה, **נדון במוות**, ונתרפה
35 **כאשר נקב** בנקב כל דחה, ואילו מה **שהתחל למשוך** – **ולהמשך**
36 **מתוך הקדרה** אל מוחץ לקדרה, והוא חוט השדרה המשיר את
37 **המוח**, **נדון בחות השדרה** ונתרפה רק אם נפסק ורוכב, ונקב אינו
38 **מטריף** בו כלל.
39 **הגمراה מבארת** היכן תחילתו של החוט. מבררת הגمراה: **ומהיבן**
40 **טחחיל** חוט השדרה **ליישך** מן הקדרה לכיוון החוץ. אומרת
41 **הגمراה**: **אמר רבי יצחק בר נחמני**, **לידרי מיפרשא לי מיעיה**
42 **ונתרפה לי ממנה** **דרבי יהושע בן לוי** את שיעור הדבר, **שבטמי שני**

1 **לבן** בין כנפי ריאה, **פכולות**. ודין נוסף אמרו, **ニקב הנקה למיטה מן**
2 **החותה**, הוא המקום שאינו ראוי לשחיטה, **נידון ביראה**, שנקב משדו
3 **מטריף** במקום זה, כפי שהוא מטריף בראיה, שאילו ניקב לעללה
4 **מקום** זה, אינו מטריף אלא כאשר נפסקה הגרוגת ברובה, כאמור
5 **לעיל**.
6 **הגמרה מביאה** ברייתא בענין חזה הבהמה: **תנו רבנן** בבריתא,
7 **אייזהו** **חוות** הנינתן לכחנים מקרובן שלמים, זה החלק בבהמה **קדואה**
8 **את הקרקע** כאשר היא עומדת על רגליה, שאינו צריך לשבור מן
9 **הצלעות** בגובה שבצדדים, אלא נוון לו את השמן התחתון כדי
10 **שהוא נפרד** מחשופו שבראשי הצלעות, ושיעור אורכו החזה הוא,
11 **למיטה** בבהמה **ונ캐ש הרויה** ורגליה **למעלה** עד **הצואר**,
12 **למעלה** עד **הברם**. **וחותך** **שתי צלעות מישטי דפנות** – צדי
13 **הבהמה** **אליך ואילך** – **דופן זו ודופן זו**, צלע מכאן וצלע מכאן,
14 **ומערפן** לחזה. **ויהו החזה תניגן** **לפְנָנִים מהקרבת קרבען שלמים**.
15 **שנינו** במשנה בדברים המטריפים את הבהמה, **ニקב קרים** **של מות**.
16 **הגמרה מביאה** מחלוקת באיזה קром מדובר: **רב ושמואל דאמר**
17 **תירזיהו** – **שאמרו** (**שניהם**), שהכוונה **לקרמא עילאה** – **הקרום**
18 **העליון** המחבר לעצם **הגולגולת** מבפנים, שאם ניקב קרום זה,
19 **נתרפה**, **ואף על גב דלא איןקב תחתה** – **שלא ניקב** **הקרום** **התחתון**
20 **הדברוק** **במוח עצמו**. **ואמרי לה** – **יש אמרו** דעת אחרת, שאינה
21 **נתרפה עד דאיןקב תחתה** – **עד שינקב** **גם** **הקרום** **התחתון**.

על ידו אלא באשר ניטל רובה, וכן אינה נטרפת על ידי קנה הריהה
אליאם ניטל רובה, והקנה דרבנן (של הכבב) דינו הוא ביראתה,
שכברם שנטרפת באשר ניקבה הריהה במשחו, אך גם נטרפת כאשר
ניקב דקינה הדורוד לבבה, במשחו. ואילו בקנה דרבנן (של הלאן)
פלילי ו-נחלקו רב ושמואל, אם שייעורו במשחו או ברובו, וכבדיעיל.
הגמואה מספרת מה אמר שמואל למשמע דעתו של רב: אול' (הלהר)
רבבי חייא בר יוֹסֵף ואמרה לשמעתא (ולידינו) דרב, שניקב משחו
בקנה הלב מטרוף את הבהמה, קמיה (ולפנוי) דشمואל. אמר ליה
شمואל לרבי חייא בר יוסף, א' הבי אמר אבא - אם כך אמר רב,
מוחך שלא דע בפרטות ולא בלט. ואומר זאת לפי שלא ידע את
דעת רב, שהוא היה בהנדראן ורב היה בסורא.

עד שנינו במשנה (מכ) בדברים המטריפים את הבהמה, נשבֶר
השדרה ונפסיק החוט שלה.
הגומו מביאה בריתיא אודות שיעור פסיקת החוט: תנ"ו רבנן
ביביינא, חט השדרה שנפנק ברובנו מטריף את הבהמה, דברי
רבי. רבי יעקב אוטר, אפיילו רוק נקב, מטריף. הזרה רבי במעשה
שבא לידי והחמיר ברבי יעקב שהטריף בהמה שניקב חוט השדרה
שללה, ולא סמרק על הוראותו להקל עד שפסיק ברובו.
הגומו מביאה את פסק הולכה במחלוקת זו: אמר רב חונא, אין
החלבה ברבי יעקב, ואין חוט השדרה מטריף את הבהמה אלא אם כן
נפסיק ברובו.

הגמרא מבארת מדוע "רוּבוֹ". מבררת הגמרא: **ובטה** הוא רובו של החות שאמיר רבינו נפסק מטריפה. נחלקו בדבר, **רב אמר**, דיניינו שנפסק רוב הדיקף עוזר של החוט, ואך שלא נפסק מן המוח הפנימי וללא כלום (איורום ח-ט), **וזאמרי**? – והוא שאמורו שהרוב הוא רוב מזוין, שאם נפסק מבפנים, טורפה, ואך שלא נפסק העור כל והוא קיים.

⁸⁷ הגמורה מבארת את המחלוקת בין הלשונות. אומרת הגמורא: **מן**
⁸⁸ **דאמר** שרובו אמר רבי שהיא נטרפת בפסקתו והוא רוב מוחז', ב'ל
⁸⁹ **שבן** שנטרפת באשר נפסק רוב היקף עוזר', שהעור הוא המחויק את
⁹⁰ המוח מלכעאת, ובין שנפסק רוב עורו, סוף המוח ליצאת, ואילו נפסק
רוב מוחו. אמנם ⁹¹**למן** ⁹²**דאמר** שרובו אמר רבי הוא רוב היקף עוזר',
⁹³ יש לדחות פסק, רוב מוחו שנפסק, **מפני** — מהו, האם נטרפת בכך או
שאייה נטרפת אלא בפסקת העור בלבד.

הגמרה פרושת את הספק: **תא שמע** ראייה לדבר, **דאמד נוילי אמר**
רב חנוך, רבו של חותם השדרת, **שאזרו שאם** נפסק טריבקה, הוו

רובה עזרן, ואילו מוחה זה לא מעלה ולא מורד, ובינה נטרפה בו.

הזה היה יתיב — והוא ישב קטינה (לפניהם) דרכו, והגיע לפניהם חוט

בדיקת בירור –^{היה בודק} בירור מוחז שמדובר נפקק ברובו ויתריפנה. אמר

שאפילו נפסק רבו, בשירה, ואינן צריך לבודכו.

¹⁰³ הגמרא מביאה אופנים נוספים של טרפות בחות השדרה: אמר ר' באה
¹⁰⁴ בבר בר חנה אמר ר' יוחנן בן לוי, נתמך המוח שבתור החות

שָׁסּוֹל, וכן אם נתפסם פְּסוֹלׂוּ. ואיזוּהַ הַמְרָכָה וְאֵיזוּהַ הַמְסִבָּת,

המוהו ונעשה צלול בשיעור כזה **שאינו** – שאין החוט יבול לעמדוד

אם ייחיק אותו בידו בשחלק ממנה בולט מעל היד, שאותו חלק היה נכפף ונופל, וכך שלא נתרך עד שנעשה כמים ואילו היה נקוב לא

¹¹² היה המוח יוצא, בכל זאת טריפה היא.
¹¹³ טרפויות אלו הן בכלל 'נפק חוט', משום שידוע היה לחכמים

שנותיו המורכבה ומוסמסה זו עתיד החוט להנקב ולהפסק.
ספר בדינו זה: **באו** –נסמפה (במי רמותה, וhabarav לעיל שאם וממסס

עד שאינו יכול לעמוד טריפה, ויש להסתפק באופן **שאינו** – שאין בקשרו של מון גראן גראן, שמיינטן עבר לברברה, אך לא מזמן¹¹⁶

שנתרחק המות, מאי – מהו הידן בזה, האם נטרפת גם באופן זה,¹¹⁸

המשר בעמוד סח

פּוֹלִין – בבלוטותן יש שם המונחן על פּי תקדרה, וכל הנמצא מין הפולין ולפּניהם לכינוי תוך הקדרה, נידון בפלגנים, כלומר במוות, ונשרף בנבק, וכל הנמצא מין הפולין ולחוץ לכינוי חות השדרה, נידון בלחין, בלומר בחות השדרה, נונופת רק אם נפסק רבו, ופולין עצמן, בלומר המה שכגדם, אני יודע כמו הוא נידון, ומסתברא שהוא נידון לפּלטיגים, ואח ניבר וגונתם הרגמות.

הגמורה מספקת היכן ניתן לראותם בכירורו: רבינו רמייה ברק במו"ח של עופא ובעופא, ואשכח (ומוצא) שם בפמי שמי פולין מונחים על פי הקדלה, בדברי רבינו יצחק בר נחמני. והיינו שבעוף כל להבוח בכם מאשר רבנהמה.

שנינו במשנה (מכ) בדברים המטריפים את הבהמה, ניקב חלב ליבת חללו.

הmeshר ביאור למס' חולין ליום רביעי עמ' ב

ת²⁶ **ת²⁷ קא בעי למייל בעי חזואי** – חפץ לכלת לחוזאי. קודם הליכתו
חפץ לידע איה הוא מקום בין הפרשות. **אתא** – באו רב דימי בר יצחק
ל²⁸ **קטניה** – לפניו הרב תגורה, אמר ליה לרב יהודה, ליתני לך מך –
יראה לי אדרוי בין הפרשיות שמשם ואילך אין פסקת החות טטריפה,
יבא – היבא – היבנו הוא. אמר ליה רב יהודה לרב דימי בר יצחק, זיל
א³⁰ **איטיוי לי גדי ואתי לך** – לך וhaba גדי, ואראך. **איטיוי ליה** – הביא
לו רבה בר יצחק גדי שטינה שחוט ומופשט. לפי שלא היה לו
שהות להעתכבר עד שיקרע אתبشر הגדי, חפץ רב דימי בר יצחק
שיראנו את בין הפרשות מבחווץ. **איך ליה רב יהודה**, באופן זה
שאיינו קורעים את בשרו, לא תוכל לראות את בין הפרשות, לפי
שמפניו שובנו **בליעת טפי ולא ירע** – בליעת החות בגוף הרבתה, ואי
אפשר באופן זה לצמצם ולומר לך את גבולותיו במדויק. **איטי ליה**
– שוב הביא לו גדי בחושן, וסביר שבו יוכל להראותו את בין הפרשות
עקב בחישותו. אמר ליה רב יהודה, אף כאן לא תוכל לראות את בין
הפרשות במדויק, **לפי שבליטן מפי** – בולטות הן, עצמותיו, ביתר,
ולא ירע – ואין ידוע החוט, לפי שהבקוק דאטמא דוחק את הבשר
ואת מוח החוט המתפצל מעליו, עד שנעשה דק ואינו ניכר. כאשר
ראה רב יהודה שלא מסתיע בידו להראות לרב דימי את מקום בין
הפרשות, אמר ליה, **תא אנמך גמרא** – הבה ואלמוד מה שקיבלי
מרבותי, כי **אמר שמואל**, כל מקום שישפסк החות מן הצואר ועד
בין הפרשות האחת והארצונה, **טרכת**. ואם נפסק החות ב'בין
הפרשות' ה'שלישית, **בשרת**. ואילו אם נפסק ב'בין הפרשות' ה'שנית',
איני ירע אם הוא מכל הטריפה, או מכל הבשירה, והדבר בספר.
הגמרא מביאה מספר ספיקות בדינו של שמואל, **בעי** – נסתפקו **רב**
ת⁵⁰ **תנא בריה רב יהושע**,

חוללי הוא זה שמכבידיה, או שאינה נטרפת בכר אלא אם אינו יכול
לעבוד מפני שנימוח בלבד. 1
מסיקה הגמרא: **תיקו** – תעמוד בעיא זו בספק, שלא נפיטה. 2
דין נספה: **פי רב אמר** – בית מדרשו של רב אמר, אם **נתמסם**
אפסול, ואילו אם **נתממו** – נתרוכן מקצת המוח מלאיה, **בשער**. 3
הגמרא דנה בדיון זה: **מייתי** – הקשו על בר בני הישיבה מבריתא,
רבינו שמעון בן אלעזר אומר, בהפע **שנותמו מוחה מרפתה**, והרי
זה שלא לדברי ב' רב שאמרו שכיריה. דוחה הגמרא: **תהיין** – 4
המבואר שם בבריתא נתממו כשה, **'נתמסם'**, **'איתמר** – **ונאמר**
ולא **'נתממו'**, ורק אמר רב שמעון בן אלעזר 'בהמנה נתמסם'
מוחה טריפה, ואמם נתממו אינה נטרפת, כדברי רב. 5
הגמרא דנה האם אכן אינה נטרפת בנתממו מוחה. מקשה הגמרא:
איini – האם נכוון הדבר שם נתממו מוחה אינה נטרפת, **והא**
– **זווילא לוי תונה יתיב כי מפותא** – היה יושב במרחץ, **חויא לתהו**
גברא דטיריה לרישיה – ראה את אותו אדם שהיה שם שהכח והטיח
ראשו בכחול, אמר לוי מתוך דאגתו לאיש, אויל ש**נתממו מוחה** מטוריה
הדרין – מוחו של זה? **לאו דילא חי** – האם אין כוונת דבריו שאיש זה
לא יהיה, ומוכח שנטרפת אם נתממו מוחה. דוחה הגמרא: **אמר**
אבי, **לא זו כוונתו, אלא שבא לוי מר שכיוון נתממו מוחה יש למודר**
שאינו מוציא, ולעולם אינה נטרפת. 6
הגמרא מבארת היכן סופו של חות השדרה. מבורתת הגמרא: **עד**
תובין הוא וותח השדרה שם יפסיק תהיה טריפה. **אמר רב יהודת,**
אמר שמואל, **עד בין הפרשיות**, שם נפסק עד שם, טריפה, ואילו
מכאן ואילך פחתה חשיבותו של החות, ואם נפסק שם, בשירה. 7
הגמרא מביאה אורחות בחינת מקום זה: **רב דימי בר יצחק** 8